

Annandag pingst

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 12:44–50.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdags evangelium, inlett med orden: *"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv"*, är ett ord från Jesu egna läppar, en del av hans nattliga undervisning av Nikodemus. Att Jesus talar om sig själv i tredje person, säger *"sin enfödde Son"* och *"tror på honom"* är en ofta förekommande formulering i Nya Testamentet, där ju Jesus hänvisat till sig själv som *"Människosonen"*. Vi står alltså inte i dag inför meditativa satser, framprungna hos den åldrade evangelisten S:t Johannes, utan inför Jesu allraegnaste ord, föregångna av det högtidliga *"Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vad vi veta det tala vi, och vad vi hava sett, det vittna vi om"*. (Joh. 3:11) Dessa ord ur Treenighetens sköte är framburna till oss genom det under, som vi i gårdagens högtidliga mässa firade, genom den andeverkade ordaingivelsen, genom den heliga verbalinspirationen. Ordet från Guds läppar har inte gått förlorat. Det har fyllt vårt kyrkorum, och det har nått våra hjärtan, där Guds kärlek nu utgjuter sig: *"Ty så älskade Gud världen ..."*. Ja, pingstdagens alla under, dess dån och eldslågor har skett för annandag pingsts skull, för att vi i dag skulle hör och tro, att *"Gud så älskade världen"*.

Detta är det förunderliga, det så sällsamma, det så över allt förnuft varande, att Gud har talat till oss, att *"den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har kungjort vad Gud är"*. (Joh. 1:18) Gud har vänt sitt ansikte till oss, och hans läppar har talat till oss heliga ord, ord bortom all förväntan, över allt förstånd. Han har sagt, att Gud älskat oss, att Gud i sitt stora, allsmäktiga skaparmajestät omvärvat människorna, Adams och Evas söner och döttrar, med sin brinnande kärlek, utgivit sig för dem, inbjudit oss att tro honom just som sådan. Detta är så stort, att människans trånga hjärta inte kan ta emot det. Den gudomliga kärlekens ord, Guds heliga evangelium, är hemlöst på jorden, så långt det på oss ankommer. Vår köld, vår otro måste omvandlas och övervinnas av just samma kärlek, som är inandad i det skrivna

och talade Ordet, av Den Helige Ande, som inte bara en gång nedtecknat vårt evangelium utan fortfarande är närvarande i det och verkar genom det för att ta sin boning i åhörarnas hjärtan. Det han nu vill säga är att:

- I. Gud heliga kärlek riktar sig mot den i synden fallna världen,**
- II. Guds heliga kärlek har lagt världens synd på den evige Sonen,**
- III. Gud heliga kärlek mottas av oss genom tron på evangelium.**

I. Guds heliga kärlek riktar sig mot den i synd fallna världen.

I en religiös tidskrift beklagades för en tid sedan, att d. h. Skrift på ett så negativt sätt omtalade världen. Skribenten ville föreslå en ny och mera positiv, fruktbarande hållning. Bara på ett enda ställe hade artikelförfattaren funnit *"världen"* förstådd på ett positivt sätt, nämligen i inledningsorden till dagens evangelium: *"Så älskade Gud världen"*. Den köttsliga, gudsfrämmande människa, som skrev dessa hädiska ord, visade sålunda fram sin oförmåga att förstå den heliga kärleken mot den i synden fallna världen. Man utgår ifrån att kärleken söker det älskansvärda, söker sitt eget, söker det goda. Då blir *"världen"* genast litet mindre ond, ses litet ljusare. Så bryts udden av dagens evangelium, ja det slås samman i stycken. Den heliga kärleken, den annorlunda, den oss olika, riktar sig just mot det i synden sölade, mot det befläckade, som står under domen, och som med all rätt hotas av Lagen att *"förgås"*. Dagens evangelium tar inte bort ett endaste stycke av Lagens skärpa gentemot synden. Det manar oss att se vår synd, vår skuld, för att så älskas.

II. Guds heliga kärlek har lagt världens synd på den evige Sonen.

Den heliga kärleken, som i sin helighet inte blundar för syndens hemskhet och domens allvar, har just för helighetens skull låtit den gudomliga vreden,

den förkrossande domen över den onda världen, den älskade världen, gå i verkställighet. Domen har uttalats över den, som ensam förmått bära den, över den evige Sonen, över En av Den Heliga Treenigheten. När det heter: "*sin enfödde Son*" ligger i detta ord just hela Jesu persons hemlighet, "*en enfödd Sons härlighet från sin Fader*" (Joh. 1:14), hans fulla och obegränsade delaktighet i Guds väsen. Detta utsägs av Jesus själv i omedelbart sammanhang med dagens textavsnitt, när han säger: "*Och likväl har ingen stigit upp till himmelen, utom den som steg ned från himmelen, Människosonen, som var i himmelen*". (Joh. 3:13) Bara denne Son, "*Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud*" är den, som förmår att i sin död verka, "*att världen skulle bli frälst genom honom*". Ingen ärkeängel, ingen skapad varelse, skulle kunna bära den gudomliga vredens tyngd, skulle kunna omsätta vreden till nåd, skulle kunna vara "*Guds Lamm, som borttager världens synd*". (Joh. 1:29)

III. Guds heliga kärlek mottages av oss genom tron på evangelium.

Vårt evangeliums inledande sats, väl värd att upprepas, väl värd att inläras, lydde: "*Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv*". Allt vad vi i dag har förkunnat riktar sig mot tron, skapar den tro, som ensam kan mottaga räddningen undan domen, mottaga det eviga livet som frikänd i Sonens dom. Det är den frälsande tron, som aldrig är en tro i vädret, alltid en tro riktad mot evangelium, alltid en tro, som mottager evangeliets Ord och evangeliets sakrament. Jesus ställer Nikodemus och oss inför detta evangeliums tillspetsning i dopet och säger: "*Om en människa icke bliver född av vatten och Ande, så kan hon icke komma in i Guds rike*". (Joh. 3:5) Hit är vi kallade för att i dopet genom tron rena vårt syndiga kött, för att i dopets vatten frisägas för Kristi skull, för att uppfyllas av den heliga kärleken, som icke förkastar syndare utan är Guds välbehag med syndare för Jesu Kristi skull.

Amen.